

Είναι απλώς ηλιθιότητα, αυτός ο πόλεμος της Δύσης εναντίον της Ρωσίας ή και κάτι άλλο;

Alastair Crooke

Ο πόλεμος των ΗΠΑ εναντίον της Ρωσίας μέσω αντιπροσώπων είναι ηλιθιότητα. Ο καθηγητής Νομικής στο LSE, **Peter Ramsay**, σε μια κριτική του βιβλίου του **Benjamin Abelow**, **How the West Brought War to Ukraine** (Πώς η Δύση προκάλεσε τον πόλεμο στην Ουκρανία), περιγράφει πώς ο τελευταίος αποφεύγει την απλοϊκή αφήγηση «ο Πούτιν εισέβαλε στην Ουκρανία» - αποδίδοντας την κύρια ευθύνη για τον πόλεμο σε λιγότερο άμεσες αιτίες: «την αμερικανική κυβερνητική βλακεία και τύφλωση» και «την υποχωρητικότητα και τη δειλία» των ηγετών της Ευρώπης απέναντι σε αυτή την αμερικανική κυβερνητική «ανοησία».

Παρόλο που ο Abelow περιγράφει με μεγάλη σαφήνεια την αυταπάτη, την αλαζονεία και την υποκρισία της δυτικής πολιτικής, δεν επιχειρεί να εξηγήσει πώς ή γιατί η αμερικανική πολιτική εξελίχθηκε σε τόσο ηλίθια ή οι ευρωπαίοι ηγέτες έφτασαν να γίνουν τόσο δειλοί. Δείχνει να μένει άναυδος από αυτό, περιγράφοντας το επίπεδο του παραλογισμού που εμπλέκεται ως «σχεδόν αδιανόητο».

Παρ' όλα αυτά, πρέπει να εξηγήσουμε, γιατί αυτό συνέβη και γιατί επέφερε και εξακολουθεί να επιφέρει επαναστατικές αλλαγές σε μια Μέση Ανατολή που επαναπροσδιορίζεται συστηματικά ως **αναπόσπαστο μέρος του μπλοκ BRICS+** και που **σηματοδοτεί μια μετάβαση, η οποία από μόνη της προαναγγέλλει μια τεράστια αλλαγή στο πλαίσιο των γεω-πολιτικο-οικονομικών εξελίξεων.**

Στο βάθος, ο πυρήνας της «μνημειώδους βλακείας» - για την οποία ο Abelow επικαλείται τον Βρετανό ακαδημαϊκό Richard Sakwa - δεν είναι κάτι που κρύβεται, αλλά μάλλον, είναι μια από εκείνες τις «αλήθειες» που βρίσκεται βρίσκονται «εκεί έξω»: εκτεθειμένες σε κοινή θέα. **Είναι επίσης το γεγονός ότι το NATO αντλεί την ισχύ και οφείλει την ύπαρξή του από τη διαχείριση των εικαζόμενων «απειλών», οι οποίες σε μια κυκλική διαδικασία σκέψης προκλήθηκαν ακριβώς από τη διεύρυνση του NATO -- μια διεύρυνση που έγινε δήθεν για να διαχειριστεί αυτές ακριβώς τις υποτιθέμενες «απειλές».**

Εν ολίγοις, πρόκειται για ένα **ανατροφοδοτούμενο επιχείρημα κλειστού κυκλώματος. Όχι μόνο δεν υπάρχει καμία απειλή από τη Ρωσία που να είναι ανεξάρτητη από την αμερικανική πολιτική, αλλά είναι επιπλέον η διεύρυνση του NATO, προς «αντιμετώπιση της απειλής από τη Ρωσία», εκείνη που δημιουργεί την ίδια την απειλή που υποτίθεται ότι θα αντιμετώπιζε η διεύρυνση.**

Ομοίως, είναι αυτό το είδος της κυκλοειδούς συλλογιστικής που μετατρέπει τον «Πούτιν σε Χίτλερ» - ένας αυτοεκπληρούμενος επιθετικός προσδιορισμός που δημιουργείται επειδή η διεύρυνση του NATO είναι εξ ορισμού «λογική» (μια «Αξία» και ένα εθνικό Δικαίωμα), και επομένως όποιος την αμφισβητεί δεν μπορεί παρά να είναι «φασίστας».

Ο Abelow διερωτάται απλά: «Ποιος λογικός άνθρωπος θα μπορούσε να πιστέψει ότι η τοποθέτηση ενός δυτικού οπλοστασίου στα σύνορα της Ρωσίας δεν θα προκαλούσε μια δυναμική απάντηση;».

Κατά βάση, ο Abelow θλίβεται επειδή η παραφροσύνη που τον ενοχλεί έντονα, έγκειται στο γεγονός ότι οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής των ΗΠΑ αναγνωρίζουν την κυκλική φύση του επιχειρηματός τους (δίνει παραδείγματα), αλλά δεν δέχονται ούτε για μια στιγμή κανένα επιχείρημα εναντίον του. Ξέρουν «ένα πράγμα» από τη μια, αλλά από την άλλη λένε «κάτι άλλο», όπως περιγράφει ο ίδιος τη κατάσταση..

Αλλά η κατηγορία περί παραφροσύνης, εκτιμά ο Ramsay, «ενώ είναι ελκυστική ρητορικά, τείνει να συσκοτίζει μια ζωτική πτυχή του ναρκισσισμού που κινεί τη δυτική πολιτική: την πτυχή κατά την οποία η αυτοκριτική αντίληψη περί αρετής διαμορφώνεται από την κυρίαρχη νοοτροπία της εποχής μας, καθιερώνοντας ιδέες που επηρεάζουν όχι μόνο τους «ειδικούς», αλλά και τους πολιτικούς ηγέτες μαζί με ολόκληρους λαούς».

Αυτός ο ναρκισσισμός και η αυτάρεσκη αυτοεκτίμηση είναι πράγματι ένας βασικός παράγοντας, αλλά πρέπει να κατανοήσουμε πλήρως τον ρόλο τους στρεφόμενοι προς τον Leo Strauss (Λέο Στράους ή Στρω), η σκέψη του οποίου διαμόρφωσε τόσο πολύ μια γενιά Αμερικανών συντηρητικών (τους Στρωσιανούς) (σ. μ. Στη Σεισάχθεια έχουμε επανειλημμένα αναφερθεί σε αυτούς).

Ο Στράους δίδασκε μαθήματα στο Πανεπιστήμιο του Σικάγο σε δύο διαφορετικά επίπεδα: Στο ένα, παρέδιδε τη διδασκαλία του ανοιχτά σε όλους τους φοιτητές- αλλά για τους λίγους εκλεκτούς -που κρατούνταν απομονωμένοι σε απόσταση ασφαλείας από τους υπόλοιπους- παρέδιδε μια διαφορετική «εσωτερική διδασκαλία» (για παράδειγμα, για τη Δημοκρατία του Πλάτωνα). Μια ομάδα μαθητών εξέλαβε την «τυποποιημένη διδασκαλία» περί Δημοκρατίας ως θεμελιώδη δυτικό μύθο. **Οι λίγοι εκλεκτοί (πολλοί από τους οποίους επρόκειτο να εξελιχθούν σε κορυφαίους νεοσυντηρητικούς), ωστόσο, διδάχθηκαν την άποψη του Στράους για το βαθύτερο νόημα της Δημοκρατίας ως μακιαβελική, αρρωστημένη χειραγώγηση.**

Ο Στράους δίδασκε ότι η «αλήθεια» του Πλάτωνα έπρεπε να ανασυρθεί στην επιφάνεια από μια εκλεκτή τάξη που διαθέτει μια συγκεκριμένη «φύση» και χαρίσματα που λείπουν από τους περισσότερους ανθρώπους: δηλαδή να είναι σε θέση να κατανοήσουν το απόκρυφο και κατά κυριολεξία νόημα των εννοιών. Αυτοί οι άνθρωποι, έγραψε ο Πλάτων, θα προέρχονταν από την τάξη των πολεμιστών, ανώτερη σε βαθμό και αξία από την τάξη των παραγωγών και των εμπορικά συναλλασσομένων. Ο Στράους με παρόμοιο τρόπο υποστήριζε ότι η διδασκαλία του Μακιαβέλι είχε επίσης «διττό» χαρακτήρα.

Ωστόσο, η βασική διαπίστωση που αφορούσε τους επίλεκτους γνώστες ήταν απλή: **Η εξουσία είναι κάτι που χρησιμοποιείς - ή που χάνεις.**

Και σε αυτό το πλαίσιο, η «δυσχερής θέση» στην οποία περιέρχονται οι νεοσυντηρητικοί έγκειται απλώς στο ότι το βαθύτερο εσωτερικό νόημα χάνεται μέσα στον εκκωφαντικό θόρυβο που προκαλεί ο φιλελεύθερος λόγος.

Οι ιδέες του κορυφαίου στοχαστή των νεοσυντηρητικών, Robert Kagan, για παράδειγμα, απηχούσαν τις απόψεις που διατύπωσε ο Τζίμι Κάρτερ στην ομιλία του για την κακοδαιμονία του 1979, θεωρώντας ότι ο προσωποκεντρικός φιλελευθερισμός της Αμερικής, στερεί από τους Αμερικανούς, αποκλείει την ικανότητά τους να αμφισβητήσουν τις ρίζες της δικής τους κακοδαιμονίας. Ο Κάρτερ την είχε προσδιορίσει «ως μια κρίση που πλήττει την καρδιά, την ψυχή και το πνεύμα της εθνικής μας βούλησης. Μπορούμε να δούμε αυτή την κρίση στην αυξανόμενη αμφιβολία για το νόημα της ίδιας μας της ζωής και στην απώλεια ενός ενιαίου σκοπού όσον αφορά το έθνος μας».

Το επιχείρημα των νεοσυντηρητικών υπέρ του πολέμου με τη Ρωσία είναι, επομένως, από μόνο του, ίσως ανόητο, αλλά όχι απαραίτητα τόσο παράλογο όσο πιστεύεται γενικά. Όπως έχει επισημάνει ο Kagan, η πορεία προς τα εμπρός είναι η ζωτική ουσία του αμερικανικού πολιτικού συστήματος. Χωρίς αυτό, ο στόχος των πολιτειακών δεσμών ενότητας αναπόφευκτα υπονομεύεται. Μια Αμερική που δεν αντιστοιχούν σε μια ένδοξη

ρεπουμπλικανική αυτοκρατορία σε κίνηση δεν μπορεί να αντιπροσωπεύει τη πραγματική Αμερική, «τελεία και παύλα».

Αυτή η εσωτερική κατανόηση της αμερικανικής «κακοδαιμονίας», ωστόσο, **δεν μπορεί να εκφραστεί δημοσίως ενάντια σε μια ασφυκτική φιλελεύθερη μονοκρατορία στο δημόσιο διάλογο, που προτείνεται.**

Ο Pat Buchanan (κορυφαίος πολιτικός σχολιαστής και τρεις φορές υποψήφιος πρόεδρος) έχει διατυπώσει την ίδια άποψη: «Πόσος καιρός θα περάσει προτού ο αμερικανικός λαός ... αρχίσει να χάνει την εμπιστοσύνη του στο ίδιο το δημοκρατικό σύστημα; Σαφώς, μεταξύ των αιτιών της σημερινής διχόνοιας και της εθνικής μας κακοδαιμονίας είναι ότι έχουμε χάσει τη κύρια αιτία που εμφύχωνε τις προηγούμενες γενιές: τον Ψυχρό Πόλεμο».

"Η «Νέα Παγκόσμια Τάξη» του George H.W. Bush **ενθουσίαζε μόνο τις ελίτ.** Η σταυροφορία του George W. Bush για τη δημοκρατία δεν επέζησε από τους εσαεί πολέμους στο Αφγανιστάν και το Ιράκ που εξαπέλυσε στο όνομά της. Η «τάξη που βασίζεται σε κανόνες» του υπουργού Εξωτερικών Άντονι Μπλίνκεν θα έχει την ίδια τύχη».

Οπότε, με απλά λόγια, η προφανής «βλακεία» που ενυπάρχει στην αφήγηση του NATO μπορεί να γίνει κατανοητή ως η ένταση που επικρατεί στις τάξεις των νεοσυντηρητικών, οι οποίοι αξιοποιούν τη δική τους «εσωτερική ανάγνωση» της πολιτικής, αλλά είναι πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν ως όπλο το επιχείρημα του NATO, προκειμένου να καταστρέψουν τη Ρωσία.

Αυτή η παράλογη ανατροφοδοτούμενη επιχειρηματολογία των νεοσυντηρητικών και του NATO για πόλεμο με τη Ρωσία, φυσικά, εξυπηρετεί σαφώς την ενεργοποίηση των αμερικανικών «φιλελεύθερων» και των διαφόρων «συνιστώσων» της ΕΕ, όπου η καταστροφική ναρκισσιστική τεμπελιά και η απροθυμία να ασκήσουν αυτογνωσία εξαφανίζουν την κριτική σκέψη, κατά την άποψη του Στράους (δηλαδή δυσκολεύονται να κατανοήσουν την εξουσιαστική επιρροή του Πούτιν, θεωρώντας ότι αποτυγχάνει).

Πάντως, οι Στρωσιανοί - με την δική τους εσωτερική ανάγνωση της πολιτικής - **αντιλαμβάνονται ότι η Αμερική δεν μπορεί να επιβιώσει ούτε από μια ρωσική νίκη ούτε από μια κινεζική τεχνοοικονομική υπεροχή, διότι αν οι ΗΠΑ δεν «χρησιμοποιήσουν την ισχύ τους, θα χάσουν την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία τους».**

Η Ουάσιγκτον έκανε σαφώς ένα ενδεχομένως **υπαρξιακό σφάλμα** πιστεύοντας ότι οι κυρώσεις που θα οδηγούσαν σε οικονομική κατάρρευση της Ρωσίας θα κατέληγαν μια «σαρωτική» επιτυχία. **Η ομάδα Μπλάντεν ζωγράφισε με τον τρόπο αυτό τον εαυτό της, καταχωνιάζοντάς τον σε μια «γωνιά» της Ουκρανίας και επομένως δεν αξίζει τον οίκτο.** Αλλά σε αυτό το στάδιο - ρεαλιστικά μιλώντας - **τι άλλη επιλογή έχει ο Λευκός Οίκος; Οι νεοσυντηρητικοί θα υποστηρίξουν την άποψη ότι η υποχώρηση συνιστά υπαρξιακό κίνδυνο για τις ΗΠΑ. Ωστόσο, αυτός μπορεί να είναι ένας κίνδυνος που τελικά να αποδειχθεί αναπόφευκτος.**

Και πάλι - και για να είμαστε ξεκάθαροι - **δεν πρόκειται τόσο για τη διατήρηση της στρατιωτικής ηγεμονίας των ΗΠΑ- πρόκειται για τη διατήρηση της οικονομικής ηγεμονίας της Αμερικής - από την οποία εξαρτώνται όλα τα υπόλοιπα, συμπεριλαμβανομένης της ικανότητάς της να χρηματοδοτεί τους αμυντικούς προϋπολογισμούς των ΗΠΑ ύψους 850 δισεκατομμυρίων δολαρίων.**

Και «στο σημείο αυτό ερχόμαστε στην πραγματική συγκολλητική ουσία της Αμερικής». Ο Darel Paul, καθηγητής Πολιτικών Επιστημών στο Williams College, γράφει: «Από την ίδρυση

της χώρας μέσα στις φλόγες του πολέμου, οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν μια επεκτατική ρεπουμπλικανική αυτοκρατορία που ενσωμάτωνε ανέκαθεν νέα εδάφη, νέους λαούς, νέα αγαθά, νέους πόρους, νέες ιδέες ... Η συνεχής στρατιωτική, εμπορική και πολιτιστική επέκταση από το Jamestown και το Plymouth καλλιέργησε την ανησυχία, το σθένος, την αισιοδοξία, την αυτοπεποίθηση και την αγάπη για τη δόξα για την οποία οι Αμερικανοί είναι πασίγνωστοι, εδώ και πολύ καιρό». Αυτή λοιπόν η συγκολλητική ουσία, καθίσταται συνεπώς υπαρξιακό στοιχείο με μια μη στρατιωτική έννοια.

Ωστόσο, και η ελίτ επίσης, έχτισε το οικονομικό σύστημα της Αμερικής πάνω στην ίδια αρχή της κίνησης προς τα εμπρός - όχι μόνο των στρατιωτικών δυνάμεων, αλλά και της «ζωογόνου δύναμης» του δολαρίου («ενσωματώνοντας συνεχώς νέες χώρες, νέους λαούς, νέα αγαθά, νέους πόρους»..., κλπ). Εάν, ωστόσο, η χρηματοπιστωτική επέκταση της Αμερικής (και τα \$30τρισ δολάρια που διακρατούνται στο εξωτερικό) καταστούν περιθωριακά σε σχέση με την αναγκαιότητα των εμπορικών συναλλαγών, μπορεί να γίνουμε μάρτυρες της ρήξης των δεσμών που συγκρατούν μια ανεστραμμένη πυραμίδα χρηματιστικού χρέους σε έναν μικροσκοπικό άξονα σκληρών εξασφαλίσεων ... και τότε η πυραμίδα θα καταρρεύσει.

Σεισάχθεια